

Παχυσαρκία: Ένας ακόμα σοβαρός κίνδυνος «κρύβεται» στο επιπλέον βάρος

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Υγεία και ιατρικά θέματα](#)

Πολλά τα συνοδά νοσήματα που πάνε χέρι- χέρι με την παχυσαρκία και ακόμα μια διαταραχή του μεταβολισμού μπορεί να δυσκολέψει περαιτέρω την καθημερινότητα των νεότερων ενηλίκων

Overweight woman with measuring tape on a waistline

Ο σακχαρώδης διαβήτης τύπου 2 συγκαταλέγεται στις συννοσηρότητες της παχυσαρκίας, με πρόσφατη μελέτη που δημοσιεύτηκε στο *Diabetologia* όμως να επισημαίνει πως ο κίνδυνος είναι υπαρκτός και για την εμφάνιση του σακχαρώδους διαβήτη τύπου 1. Πιο συγκεκριμένα, τα άτομα με υψηλό Δείκτη Μάζας Σώματος (ΔΜΣ) θα μπορούσαν να εμφανίσουν τόσο σακχαρώδη διαβήτη τύπου 1 αλλά και 2. Τα αποτελέσματα της έρευνας παρουσιάστηκαν στη φετινή ετήσια συνάντηση της Αμερικανικής Ένωσης Διαβήτη στη Νέα Ορλεάνη των ΗΠΑ.

Ο σακχαρώδης διαβήτης τύπου 2 και η παχυσαρκία έχουν χαρακτηριστεί εξίσου ως «πανδημίες» που εξελίσσονται ταυτόχρονα και συσχετίζονται άμεσα. Ο

σακχαρώδης διαβήτη τύπου 1, από την άλλη, έχει χαρακτηριστεί ως «νεανικός διαβήτης», αν και μπορεί επίσης να αναπτυχθεί στην εφηβεία και στην ενήλικη ζωή.

Εντούτοις, η συγκεκριμένη μελέτη θέλησε να διαλευκάνει τη σχέση μεταξύ του ΔΜΣ στην ύστερη εφηβεία και του σακχαρώδους διαβήτη τύπου 1 στη νεαρή ενήλικη ζωή.

Τα στοιχεία που ελέχθηκαν

Η ερευνητική ομάδα από το Ιατρικό Κέντρο Sheba του Ισραήλ εξέτασε περίπου 1,46 εκατομμύρια Ισραηλινούς έφηβους, 16-19 ετών, που υποβλήθηκαν σε ιατρική αξιολόγηση στο πλαίσιο προετοιμασίας για την υποχρεωτική στρατιωτική στράτευση μεταξύ του Ιανουαρίου του 1996 και του Δεκεμβρίου του 2016. Από αυτούς, προέκυψαν 777 περιστατικά σακχαρώδους διαβήτη τύπου 1, με τη διάγνωσή του να τοποθετείται κατά μέσο όρο στην ηλικία των 25 ετών.

Διαπιστώθηκε ότι ο ΔΜΣ είχε άμεση συσχέτιση με την εμφάνιση του σακχαρώδους διαβήτη τύπου 1. Ειδικότερα, σε σύγκριση με τους εφήβους με φυσιολογικό ΔΜΣ, οι παχύσαρκοι έφηβοι είχαν διπλάσιο κίνδυνο να αναπτύξουν σακχαρώδη διαβήτη τύπου 1, ενώ τα υπέρβαρα άτομα διέτρεχαν αντίστοιχα 54% αυξημένο κίνδυνο. Για κάθε αύξηση 5 βαθμών του ΔΜΣ (kg/m²) στην κλίμακα της παχυσαρκίας, ο κίνδυνος εμφάνισης σακχαρώδη διαβήτη τύπου 1 αυξάνόταν κατά 35%.

Οι συγγραφείς της μελέτης επισημαίνουν τη συσχέτιση της παχυσαρκίας με την εμφάνιση αυτοάνοσων νοσημάτων. Μια εξήγηση που δίνουν είναι ότι τα αυξημένα επίπεδα των φλεγμονωδών αδιποκινών και κυτοκινών που σχετίζονται με την παχυσαρκία μειώνουν την αντοχή του οργανισμού, προάγοντας προφλεγμονώδεις διεργασίες που οδηγούν σε σακχαρώδη διαβήτη.

Η ανεπάρκεια της βιταμίνης D και η κατανάλωση μιας διατροφής πλούσια σε λιπαρά σχετίζονται εξίσου με την παχυσαρκία αλλά και με την εμφάνιση κάποιου αυτοάνοσου νοσήματος. Επιπλέον, η υπόθεση του «επιταχυντή», ενός δηλαδή βιολογικού μηχανισμού, υποδηλώνει ότι και οι δύο τύποι σακχαρώδους διαβήτη προκαλούνται από την αντίσταση στην ινσουλίνη, σε διάφορα γενετικά υπόβαθρα που επηρεάζουν τον ρυθμό απώλειας των β-κυττάρων που παράγουν την ινσουλίνη στο πάγκρεας. Ως εκ τούτου καταλήγουν σε κλινική εκδήλωση του σακχαρώδους διαβήτη. Σύμφωνα με αυτή την υπόθεση, η αυξανόμενη ζήτηση για ινσουλίνη καθιστά τα β κύτταρα πιο «αντιγονικά» (επιρρεπή σε αυτοκαταστροφή) και έτσι επιταχύνει την απώλειά τους μέσω αυτοάνοσης βλάβης.

Οι ερευνητές καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι, σε συνάρτηση με τον επιπολασμό

της παχυσαρκίας σε εφήβους και ενήλικες, θα πρέπει να πραγματοποιηθεί περαιτέρω έρευνα για να αποκαλυφθεί αυτή η συσχέτιση, έτσι ώστε να αντιμετωπιστεί καλύτερα το πλήρες φάσμα των κινδύνων που θέτει η παχυσαρκία.

Πηγή: ygeiamou.gr